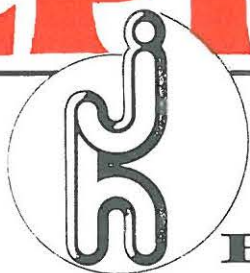


ZPRÁVODAJ

4.
1992



62. JIRÁSKOVA HRONOVA

FESTIVALOVÝ VÝBOR ?

PONĚLÍ 3. SRPNA

střípky

**Zachyceno v diskusním klubu
Profesora Ivana Vyskočila:**

- umění předchází práce, má-li to být tvorba; samo rozvíjení tvořivosti brzy narazí na nedostatek dovedností. Je to pak zašpuntovaný, stereotypně tvořivý až uměleckoidní...
- my všichni tady stůněme na tu netrpělivost, na tu předčasnost. Velmi rychle víme JAK. Jsme zvyklí vidět jevy v danosti, ne v procesu.
- řadu let tady byla, a to i ideologicky, pěstovaná spotřebnost, která se neptá, jak věci vznikají a proč; všechno je hotové, jen to přihrát.
- umění je až nad hlavu, ale tvorby je málo...

La

TOP GUN

Dobrodružný americký film, pro všechny, kteří se rádi pohybují vzduchem či alespoň letadla pozorují. Vojenská základna a její letouny vám ukáží své možnosti.

Majitelka obchodu obuví VERA, který se před několika dny stal dějištěm soutěže o podpisy prodáváček, paní Věra Prouzová přišla pozdravit redakci Zpravodaje a prozradila, že mnoho let hrála ochotnické divadlo, a také pracovala v organizačních šlábech JH. Nyní už nemá tolik času, neboť se věnuje podnikání. Mohli jsme si to ověřit, neboť obuvnictví mělo otevřeno dokonce v neděli - po celý den.

V podvečerních hodinách zdržel práci redakce obluzující se návštěvník JH. Dlouze popisoval gastronomický zážitek: mrkvo-vý dort servírovaný v „Cukrárně u mostu“ pana Glůcka. Všele doporučuje.

Včera proběhlo na městském úřadě příjemné a neformální setkání sponzorů s organizátory JH (představitel města, organizační štáb). Setkání skončilo společným odchodem na Jiráskovu Lucernu.

To je orgán umožňující, aby se amatéři demokratickou formou mohli prostřednictvím zájmových organizací podílet na podobě Jiráskova Hronova.

Statut JH o festivalovém výboru praví, že:

- schvaluje koncepci přehlídky a je garantem odborné úrovně její základní programové části (včetně vzdělávacího programu)
- sestavuje Organizační řád JH
- sestavuje pramovou radu, jejíž výběr a doporučení jsou závazná
- jmenuje lektorský sbor a může také navrhnout ceny
- projednává rozpočet a vyúčtování
- určuje termín přehlídky

VELKÉ DĚTSKÉ ODPOLEDNE

Velké dětské odpoledne začalo malým zmatkem. Na některých plakátech byl oznámen začátek na 14.00, na jiných na 13.30. Prostě šotek. Přesto hlediště přírodního divadélka v parku bylo plně obsazeno dětmi s rodiči a většina dětí se po skončení první pohádky („V říši pimprlat“ - soubor z Jaroměř) vrátila ještě na druhou („Trampoty čerta Belinka“ - soubor ZUŠ Náchod). Protože bylo horké odpoledne a hlediště bez sebemenšího stínu, je to obdivuhodné, zvláště když děti měly v parku lákadla - kašnu a stánek s limonádou.

V první pohádce se desetiletý chlapec dostane do říše loutek v okamžiku, kdy končí pohádka. Zkoumá, jak loutky - pohádkové postavy žijí. Zde je asi moment, který dětského diváka může zaujmout. Jejich vrstevník si povídá s dřevěnými loutkami a dětské publikum se může identifikovat s tímto „hrdinou“ a procházet s ním jednotlivé situace. Ty ale nebyly příliš založeny na jednání, šlo spíše o vyprávění, které loutky ilustrovaly. Dospělí diváci hráli s nadšením a malý chlapec - pozorovatel pohádkového děje - také. Všichni věřili tomu co dělali. Je možné, že právě tato víra se přenesla na děti, které celou pohádku (asi 50 min.) vydržely ve velkém horku bez výkyvů.

Motivem sledování druhé pohádky je asi fakt, že ji hrály děti v půvabných barevných kostýmech. Účast při inscenování může být pro takové dítě impulsem v dalším životě (jak na sebe prozradili v rozhovorech někteří divadelníci), ale dospělí inscenátoři by se s tím spokojovat neměli. Ani zjištění, že dětské publikum sleduje inscenaci by jim nemělo stačit. Měli by chtít daleko víc. A možná si to všichni uvědomují a právě proto nakupují odbornou literaturu ve stánku ARTAMA zde v Hronově! A nebo vyhledávají odborníky, kteří dovedou poradit, jakým způsobem rozvíjet dětské divadlo a co pro dětské publikum inscenovat!



Zora Vondráčková

FV je ustavován vyhláškou (ministerstvo kultury) společně s pořadatelem přehlídky (město Hronov, organizace divadelních amatérů v Čechách a na Moravě a odborná zařízení MK). V čele FV stojí volený předseda. Každá ze zastoupených organizací a orgánů má jeden hlas, usnesení se přijímají hlasováním.

Členové Festivalového výboru JH:

ADA - František Mikeš

ARTAMA - dr. Milan Strotzer (výkonný tajemník FV)

Česká sekce UNIMA - Luděk Richter

Ministerstvo kultury ČR - dr. Zuzana Malcová

SČDO - Vlastimil Ondráček

Sdružení pro tvořivou dramaturgii - Lenka Láznovská (předsedkyně FV)

Volné sdružení východočeských divadelníků - Mirka Císařová

Příští JH v netradičním termínu

V předvečer Jiráskova Hronova se sešel Festivalový výbor této přehlídky. Na žádost hronovských pořadatelů se zabýval otázkou termínu příštího ročníku a jeho možného posunu. Přípravy letošního a ostatně už i minulého ročníku ukázaly, že tradice Hronova jako scénické žatvy českého amatérského divadla teprve vzniká. Hledá se efektivní systém spolupráce s dalšími národními přehlídkami - vlastně jenom nová Třebíč v závěru vyhlásila soubory, které jsou nominovány do Hronova. Vážné komunikace se soubory, a tak i přes velké úsilí se nepodařilo získat po zasedání programové rady v polovině června včas potřebné materiály pro programovou brožuru. Zdá se, že posun v termínu by místním uvolnil ruce a poskytl o něco více času na přípravu. Festivalový výbor přijal termín 63. Jiráskova Hronova 7. - 14.8.1993.

Lenka Láznovská

DNES:

- 9.00 Klub mladých divadelníků
- 9.30 Diskusní kluby
- 13.00 Pracovní setkání volného sdružení východočeských divadelníků
- 17.00 „Lucerna“ TD Ořechov u Brna
- 17.00 „Příběh koňa“ DS VVTŠ Liptovský Mikuláš
- 18.00 Folklorní soubor KYČERA
- 20.00 „Lucerna“ TD Ořechov u Brna
- 20.00 „Příběh koňa“ DS VVTŠ Liptovský Mikuláš
- 21.15 „TOP GUN“ - film

SOU V. Pořadí
třídy SOU vedle ZŠ na nám.

MS Slavie
JD

Sokolovna
park AJ
JD

Sokolovna
dvůr ZŠ

ZÍTRA:

- 9.00 Klub mladých divadelníků
- 9.30 Diskusní kluby
- 13.00 „Osamělý létající talíř“ D - Klub Plzeň
- 13.00 „Lakomá Barka“ DDS ZUŠ Hradec Králové
- 15.00 „Osamělý létající talíř“ D - Klub Plzeň
- 15.00 „Lakomá Barka“ DDS ZUŠ Hradec Králové
- 17.00 „Amorem střelení aneb všechno vyjde najevo“ DS JEN TAK Karlovy Vary
- 18.00 Country skupina SEVERKA
- 20.00 „Amorem střelení aneb všechno vyjde najevo“ DS JEN TAK Karlovy Vary
- 21.15 „Kudrnatá holka“ - film

SOU V. Pořadí
třídy SOU vedle ZŠ

Slavie

Sokolovna

Slavie

Sokolovna

JD

park AJ

JD

dvůr ZŠ



ČS OBCHODNÍ BANKA

NEJRYCHLEJŠÍ A NEJKVALITNĚJŠÍ PLATEBNÍ STYK SE ZAHRANIČÍM

FAUX PAS

V letošním roce vstupuje divadlo Excelsior do své 27. sezóny, na repertoáru má hry výhradně komediálního charakteru. Inscenace „Faux pas“ není tudíž jen nějaký sezónní záměr diváka pobavit. Pohostit ho v moři podnikatelské nudné pragmatičnosti na ostrově oddechu, bezstarostnosti a srandy. Předpokládám, že soubor více méně programově střádá a vyhodnocuje zkušenosti z uvádění her komediálního ražení. Tak tedy zkusím nabídnout, co jsem s groteskou zažil.

Princip grotesky netkví podle mě v tom, že se předvádějí směšné situace, nýbrž v tom, že vyústění situačních gagů je nečekané, překvapivé. Navíc groteska je obraz našeho života dotažený ad absurdum. Prožívají ho lidé, kteří chodí, dýchají, pláčou a smějí se, tak jako ostatní. Usilovně po něčem touží, usilovně se o něco pokoušejí. A pak se jim přihodí něco nečekaného. Je to k smíchu, ale je nám jich líto. A pak znovu. Znovu se snaží, trochu více než před tím, aby to teď už vyšlo, dávají si pozor, aby se nepřihodilo něco nečekaného jako minule. Překážka však tentokrát číhá za druhým rohem. Smějeme se a spolutrpíme. A znovu. Sakra, teď už to vyjde! Bác, prásk, krach... Řveme smíchy a chce se nám brečet.

Nemůžu se smát, když zároveň nemám o osud hrdiny strach. Nejvíce jsem se nasmál s Laurelem a Hardym. Ale co jsem si za ně vytrpěl. Včera jsem na „Faux pas“ netrpěl, jen jsem se občas usmál.

Pavel Němeček

Výběr?!

Sedím na židli v páté řadě, chvíli pozoruji liduprázdnou scénu s dveřmi, židlemi a školní tabulí na níž visí houbka a hrací kalendář s motivem láhve a stehna. Po úvodně zevrubě prohlídce hracího prostoru se začínám do programu. FAUX PAS, Faux Pas, Fau... PANTOMIMA - proč ne, méně slov neuškodí (alespoň doufám). GUY DE FAUXPASSANT. Dále máme místo na autogramy, osoby, technická spolupráce, poradce, režije, text sleduje..., kde nic, tu nic a ještě tady máme - výběr pantomimických grotesek. Tak to bychom měli. Dočteno, složeno,

začínáme. Světlo, tma, světlo - I. Piknik nenasytů. Začínáme nadějně, zdoluhavější hranice a chybějící tempo vynahrazuje překvapivá pointa. Celkem příjemně naladěn očekávám další kus. II. - Vzpěrač. Jsem dva kroky před hercem, od začátku vidím cíl, trať znám jak své boty. III., IV., V. Herci se propadají čím dál víc, už nemám chuť dál běžet sám. Pauza, limča, suchý dresy, jedeme dál VII., VIII., poněkud podivná rozsvička. IX. - první poločas územní převaha, v druhém bohužel KO. X. Křeč, konec! Výsledek - 2:8 s hrozcím uzavřením obou očí. Zdůvodnění - anekdota je sprint na sto metrů za deset sekund. Kilometry s hodinami se s ní neslučují. Doporučené masáže - odtučňovací.

Jiří Pejcha

Pantomimou jsem se nikdy teoreticky ani prakticky nezabývala. Jsem nepoučený laik. Když občas sleduji klaunské etudy či staré grotesky, směju se často neštěstí, které klauna-smolaře potkalo, ale zároveň mne zaplavuje soucit s tím nešťastníkem, který upadl do smůly. Inscenace Faux Pas byla pro mne bez rozměru této lidskosti. V klauniádách a groteskách není směšná krutost sama o sobě, ale důvody, které k ní vedou a důsledky, které způsobí. Víme, že krutost je součástí našeho života. Ale připadá mi hrozně se jí smát. A během inscenace se publikum smálo především projevům krutosti!

Zora Vondráčková

Bylo slibováno ladění do černého humoru. Nejsm si zdaleka jista, zda se podařilo v tomto smyslu trefit se do černého. Ve mě zůstalo groTESKNO a černý humor. Ani na jevišti, ani v lidech, jsem humor neobjevila. UM ne ve smyslu dovednostním, ale lidsky zralém. A bez něj se mi zdá smích trochu placatý. Vždyť smíchem se člověk odlišuje od zvířat - schopností nazírat konečně z hlediska nekonečného (slovy šibeničnicka humoru CH. Morgensterna). Nadhled, pochopení - „jurodivý“ sv. František či čínští mistři zenu. Nerozmělněujeme v drobných, budme trpěliví.

P.S. Nikdy bych nevěřila, jak může být pohyb „ukecaný“

Lenka Preňková

Škarohlídský Hyde jistě znectí kde co. Já budu stručný:

Mám rád, když se lidi smějí.

Dr. Henry Jekyll

Tak za prvé: Je to jakési „ušmudlané“ (tvarově i jinak), což vadí zvláště v okamžiku, kdy se soubor uchýlí k artificijnímu technickému prostředku, jakým pantomima je. Tady je pantomimické gesto dost nepropracované a nepřesné: např. u scény vzpírání není přítomno ani svalové napětí (necháň-li stranou fakt, že činka má na pravé straně držadlo zřejmě o patnáct centimetrů výš) - vše je jen v mimice, a to hraje ten nejtalentovanější. A je-li tu vazba na hudbu, vadí nepřesnost v pohybu dvojnásob, protože je to jako kdyby bubeník bubnoval do melodie jen přibližně přesně. Pantomima je přesný pohybový jazyk. Tady je to spíš němohra. Někdy dokonce jen posuncina. To je už druhé „pohybové“ divadlo, které nepřilíš ovládá techniku, kterou si zvolilo - pohyb.

Za druhé: Pointy jsou nepřesné, někdy otrepané, někdy přilepené jakoby navíc (vzpěrač), často popisné - tak popisné, jako ty zbytečné obrázkové titulky v pozadí.

A za třetí: Je to pro mě trochu těžkopádný a chtlý humor - někdy (zpěvák) k nepřekáním; vtípné tam, kde mě nechají něco domýšlet. Ale lidi se smějí - tak je to asi v pořádku. Já si jen říkám: Co je to legrace? Kdy má smysl? Když funguje. Kdy funguje? Když odhaluje dosud nepostřehnuté komické vztahy a situace. (Šklebům, koulení a šilhání očima se nesměju.) A zdá se mi, že za těch deset (?) patnáct (?) let, co jsem viděl tuhle inscenaci v původním obsazení Excelsioru poprvé, spouště věcí v ní uniklo to hlavní: smysl, proč se to dělá. Tak jsem se moc nenasmál.

J. - jedna věc se mi přeci jen líbila: Ta slečna vpravo od první řady, co to sice moc vzrušeně nesledovala, zato ale vypukala jako první v hlasitý a dlouhotrvající potlesk. Když se po přestávce objevila na jevišti, už tak dobrá nebyla.

Edward Hyde

LUCERNA

Naivní a roztomilá „laštovička“ v červené sukénce okouzleně drží v rukou skleněný pokojíček - skleněný zámek. Ono však vyjde najevo, že jest to těžké jho a bříme svobodného mlýna; důkaz poroby před vrchností. Někdy také s nadsázkou a upřímným zápalem saháme po křišťálovém světě „zlatého fondu písemnictví“. Možná ani na mysl nepřijde, pro kolik lidí je symbolem ponižení školních referátů a bičem čtenářských deníků. Ovšem LUCERNA je vtom úplně nevinně. Kdo vyžaduje supliky, poslušnost, poniženost? Vrchnost - kněžna - klasikové? Pouze byrokrati, střežící majestát a moc, příliš horliví kantorů a vykladači, pietně zlatící mrtvé pomníky. Kněžně imponuje rebel, svobodná osobnost. Pojďme zkusit překvapit a možná i potěšit naše zlaté klasiky svým samostatným, partnerským přístupem osobnosti osvobozené od nánosů školních klišé. Osobnosti, která se nezalekne všech těch dvořanů, vykladačů a jediné správných pohledů; která si troufne do černé tmy magického lesa, aby pochopila, že lidské setkání s vrchností - klasikem vůbec nemusí být tak ponižující a plné poklonování. Naopak - může být obohacením o poznání, že i kněžna je jenom člověk, toužící po lidském přátelství. A potom zlatý klasik sám rozbije LUCERNU ozařující jeho zlatý piedestal a stane se z něj živý člověk.

Lenka Preňková

V dávných dobách, kdy sociální demokraté teprve nesměle začínali rejdit a vystrkovat růžky třídní nesnášenlivosti, vytvořil Mistr Alois Jirásek divadelní hru LUCERNA, kterou postupem času „naš lid zvolil za hru slavnostní“. Podobně, jako se cizáctí Němci dočkali svého výročního „festlich“ Parsifala, máme



DS Excelsior Praha „Faux Pas“

i my krásnou a ideální, slavnostní prostou Lucernu, českou a mírnou, plnou hereckých úkolů, které v žilách obíhá materský jazyk jako lusk. Lucerna je naším malým národním eposkem, trochu dramatická, ne však tragická, trochu komediální, trochu alegorická, trochu pohádková... Občas brnkne na strunu vlastenečství, občas rýpne do nešvarů, tu a tam se promění v ekologický manifest. Zajímavá je pro Čechy tak typická spolupřítomnost nadpřirozených bytostí a obyčejných lidí pohromadě. Rázovití obyvatelé zámku i podzámčí - teprve nedávno částečně osvobození tolerančním patentem a vzápětí opět ujařmení povinnou školní docházkou, snad už ani pořádně nerozeznají, kdo je strašidlo a kdo občan (až na čestné výjimky mužů v lese a žen na terase zámku). Zajímavá je i rovina vztahů mezi postavami hry - tedy kdo s kým co má: Mlynář si myslí na Haničku, podobně jako učitelský Zajíček (ten ale rovným dílem pomýšlí na svou kariéru ve městě), Hanička patří asi každému, kdo na ni laskavě pohlédne, kromě vodníků, kterých se štítí. Vrchní ze zámku tajně miluje paní kněžnu, která má jednoho mužského ve Vídni, druhého tahá všude s sebou (Dvořan) a do třetice se prude a bez zábran zamiluje do mlynáře... Atd. Hrou prolíná až podezřele často krát téma rebelie a vzpoury na obranu práva, ke které neustále někdo někoho nabádá. Šlechta je už tak zdegenerovaná, že se vzpoury ani nebojí, dokonce s ní počítá. Poddaní, jak se ale zdá, nemají na pořádnou rebelii valné ponyšlení. Nejraději si zanádaávají těsně poté, co někdo z mocipánů odejde ze scény... Na to, co všechno bylo v příběhu rozehráno, končí Lucerna zbytečně rychle jednoduchým „šťastným koncem“. Neubráníme se pocitu zklamání, že i trochu ledabyly. Alespoň ten činovník ze zámku, který dole ve mlýně pořád někoho strašil, že ho dá zavřít nebo pošle na vojnu - alespoň toho mohl pan Jirásek nějak potrestat. Nebo ho mohly potrestat samy postavy - ve scéně v lese (chvilí před osudným pokusem pokácet stáletou lípu) je takové ideální místočko, když ten člověk zase do někoho rejpe... kolem stojí rozestavění muži se sekýrami... kdyby ho někdo klepl a ostatní pomohli někam ho rychle zahrabat... určitě by nikdo nic nepoznal. Divadelní soubor Osvětové besedy z Boleradice secvilil Lucernu k 850. výročí první písemné zmínky o své obci. Herci zahráli velice pěkně a zcela v duchu divadelní předlohy. Škoda, že k tomu všemu nemohly být malované, věrohodné dekorace - iluze by byla dovršená. Některé odchody postav ze scény byly trochu předčasné, ztrácely se důležité repliky. Ztratilo se také vzpomínání jednoho z vodníků na život „za móóóření“ - velmi zajímavé, zejména v dnešním kontextu. Někteří herci měli potíže se srozumitelným mluvením. Takové nedostatky ovšem nic nemění na skutečnosti, že to byla dohromady roztomilá podívaná! Prozradíme si pro zajímavost, kdo je kdo - pokud zrovna nehraje divadlo: Mladá kněžna (Iva Hrabcová) je učitelka, Dvořan (Stanislav Rauš) je projektant, Vrchní (Jan Koráb) je starostou obce, Mlynář (Radomír Omasta) je učitel, Jeho bába (Eva Charvátová) je prodavačka, Hanička (Ilona Fialová) je učitelka, Učitelský Zajíček (Vít Stehlík) je student, sekerník Braha (Zdeněk Trlída) je dělník, Zima (Bořivoj Veselý) je stolař, Sejtka (Jan Komínek) je zámečník, Klásek (Antonín Koráb) je zedník, Klásková (Libuše Hřibová) je účetní, vodník Michal (Libor Stehlík) je elektrikář, vodník Ivan (Pavel Omasta) je zedník, Pan Franc (Jaroslav Sedláček) je student, Mušketýr (Petr Koráb) je student, Služebná (Alena Petráková) je soukromá podnikatelka, Koniorná (Jana Charvátová) je zahradnice, Kroužilka (Zdeněk Sokolář) je svářeč, Votruba (Miroslav Vašíček) je kolář, Pacholci (Robert Kilián a Jaroslav Svědík) jsou učňové, lesní panny (Libuše Korábová, Hana Korábová, Jana Horáková a Erika Oujeská) jsou

studentky. Alena Chalupová (režie, návrh scény) je učitelka, Bohuslav Chalupa (světla, zvuk, scéna) je učitel a nápovědky (Marie Sokolářová, Jana Zahradníková) jsou prodavačka a učitelka. Alois Jirásek je národní buditel. Účinkování pana starosty v jedné z hlavních rolí je záviděníhodným příslibem, že divadlo v Boleradicích nezůstane na holičkách. Požehnaná obec, ve které je starostou divadelník. Děkuje a přijďte zase. Petr Lébl

Při sledování inscenace Lucerny jsem si uvědomila, jak český národ tihne ke konzervování neměnných pravidel. Jestliže máme text, se kterým se po určitou dobu nějakým způsobem zacházelo, je třeba mít před ním úctu. Je to jedna z českých vlastností - zachovávat to, co je neměnné a co se jeví jako stálé. Setrvávání v neměnnosti přináší klid. Ale zabíjí vývoj. Dojímá mě, s jakou vážností herci text inscenují. Ve scénách, kdy mluví jenom dva protagonisté a kolem je seskupeno několik dalších herců, ti, kterým je dáno jen přihlížet, sledují hovořící a reagují na ně. To je akce v nejednom oblastním profesionálním divadle těžko dosažitelná. Herci „Lucerny“ svým rolím věří. A tato víra v to, co vzniká na jevišti mě vylá v dalších úvahách nad smyslem hry, kterou Alois Jirásek napsal a nad možnostmi její prezentace. A proto už jen jednu poznámku pro inscenátory - zpochybňování je zrovna tak krásné jako víra v to co jsme vytvořili. Zora Vondráčková

Boleradičtí ochotníci hrají ne proto, aby něco objevovali pro sebe nebo pro diváka, nýbrž aby společně s ním či před ním znovu zopakovali a potvrdili zavedený rituál Jiráskovy hry. Vytvářejí stejně naivistický obrázek, jako je hra sama. Je to tak trochu jako loutková pohádka s loutkami řezanými z lipového dřeva. Je to betlém. Právě sousedské divadlo - čistoučké, naivnoučké, s prostým divadelním jazykem. I oni jsou takoví prostí, hezcí lidé, které by bylo asi hezké potkávat na ulici, či ještě lépe na poli či v lese. Dr. Henry Jekyll

Tak nevím. Myslejí to tak vážně? Nebo je to tak dokonale nenápadná parodie na divadelní šmíru a kýč, že je od parodovaného k nerozeznání? Mám živé obrazy rád, ale i v těch by přeci měly být



DS Boleradice „Lucerna“

vztahy. Tady všechno šustí po papíru: herci nevytvářejí vztahy, nejednají, jen mluví. A to mluvení nemá důvody v potřebách postav. Mlynář s babičkou nemluví proto, že by kdokoli z nich potřeboval tomu druhému něco říci, něco se dozvědět, nebo toho druhého k něčemu přimět, ale proto, že potřebují, aby to slyšel divák. Dokonce ani v nejdramatičtějších okamžicích střetu o lípu nic skutečně nevznikne ze vztahů a ve vztazích jednáním, ale jen a jen v papírových slovech - byť malebně přednesených. To není divadlo, ale barvotiskový obrázek. Nepřišlo to sem z nějaké recitační přehlídky? (Boleradičká Lucerna nepřišla z Wolkrova Prostějova, ale ani z Divadelní Třebíči, jak bylo mylně uvedeno v programu JH v 1. čísle Zpravodaje, nýbrž z Krakonošova divadelního podzimu ve Vysokém - pozn. redakce.)

Mimochodem, jak to dopadlo s láskou toho nancovatého produčitele k Haničce?

Edward Hyde

ÚTRŽKY Z DISKUSE KMD

Faux pas

- dlouho jsme diskutovali o žánru, pak jsme ho objevili na programu
- jednotlivé výstupy mají nečekané konce, ty potvrzují žánr
- druhá půlka je rozvíklá, snažili jsme se dobrat proč (problém dramaturgie)
- na představení by stačila první polovina
- v druhé půli se často opakovali už uvedené motivy
- přestávky dlouhé a rušivé
- po přestávce představení negradovalo
- epizody první poloviny končily smrtí - čekala jsem v závěru nějaké vyvrcholení
- rušilo použití konkrétního textu, v epizodě, kde se používal text zástupný (Podivuhodný experiment...), vypadalo to jako improvizace
- ja jsem vydržela pouze první polovinu
- jednu z grotesek druhé poloviny znám jako scénku z pionýrského tábora a tehdy jsem se bavila víc.

Lucerna

- vnímali jsme to jako pouhou reprodukci textu (text herci pouze mechanicky reprodukovali, ale nevyložili - neinterpretovali)
- smysl představení mě utekl
- chápeme, že je těžké inscenovat hru napsanou v době národního obrození, chápeme proč byla napsána (lípa, symbol češství, národa) pointa s lípou nevyšla
- někdy herci (zvláště v davových scénách) nebyli zúčastnění na jevišti
- režie špatná, herecké výkony špatné
- líbil se mi herecký výkon paní kněžny
- kostýmy byly dobré dobové, ale neodpovídala jim scéna
- je náročné převést Lucernu a Jirásku do dnešní doby dnešnímu divákovi

Redakce se omlouvá. Včera vinou tiskárny došlo ke změně názvu. Nejedná o názory z diskusních klubů, nýbrž o „Útržky z diskusního klubu mladých divadelníků.“

ŠRÁMKŮV PÍSEK

Přestane-li člověk být dítětem, není ještě všem dnům konec. Otevírá se před ním bezmála desítky národních přehlídek včetně jejich seminářů a dílen a několik dalších akcí. Tak například Šrámkův Písek.

Býval to bohatýrský podnik, na němž se sjíždělo pár stovek bouřliváků a avantgardních orlů, zatímco zděšení tajemníci skrytí i hlasitě zoufali nad formou i obsahem, jež se vzpírali závěrům a usnesením. Písek hýbal světem - alespoň tím českým divadelním. Divadlo na provázku, Ha-divadlo či Divadlo na okraji ve svých nejlepších letech byly jeho hosty a rovnocennými spoluvůdci pražské - Lampy, Vpředu, Excelsioru, Jela, Mimosa, A-studia či Paraplete, brněnské Iksky, Divadelního studia Josefa Skřivana či Ochotnického kroužku, svitavského Cěčka a dalších. Písek přitahoval tím, že tam o něco šlo. V inscenacích i v netlustých diskusích, jež charakterizoval epiteton konstans „píseční vlčáci“.

Dnes to všechno nějak vybledlo. Dva rozpačité ročníky položily otázku, zda má takto pojetý festival smysl. To je však jako bychom se ptali, zda má smysl hostina, po té, co na ni nepřineseme jídlo. Jiráskův Hronov se změnil na mezioborovou přehlídku, pro tradiční (rozuměj vycházející z předem daného textu hry a směřující k tak či onak realistickému životnímu obrazu) divadlo byla vytvořena přehlídka v Třebíči - a teď si budeme klást otázku po smyslu, ne-li vůbec existenci netradičního divadla? Jen proto, že dva ročníky byly poněkud nedochůdné? Jsou a vždycky budou lidé (mladí alespoň duchem), kteří budou chtít dělat divadlo jinak, netradičně, autorsky, jinak než jako víceméně ikonickou nádobu skutečnosti usilující o tu či onu míru iluzivnosti, s pevně danými postavami a jejich charakterem... A s nimi i problematika, kterou si potřebují řešit. A s tím i potřeba mít místo a čas a materiál a milieu pro plodnou konfrontaci.

Nepochybuji, že Šrámkův Písek se jím zase stane. Že bude zase vzrušujícím semeništem inspirací, provokací, názorových střetů formulovaných inscenačně i diskusemi, že bude neposedným dítětem, nutícím staříky přinejmenším k přesouvání židlí - ne-li k úvaze o jejich smyslu a tvaru.

Šrámkův Písek - národní přehlídka amatérského autorského a netradičního divadla se koná v prodlouženém víkendu na konci května.

Program je stanoven programovou radou na základě nominací a doporučení krajoých přehlídek (specializovaných či obecně divadelních), kam by se soubory měly hlásit. Uzávěrka nominací a návrhů z krajoých přehlídek je 31. března.

Na semináře je možno hlásit se na adresu ARTAMA, Sněmovní 7, 118 22 Praha 1. Uzávěrka přihlášek je cca měsíc před přehlídkou. Minimální věk přihlášených je 15 let. Za účastnický poplatek 200,- Kčs je poskytováno ubytování ve vlastních spacích pytlích, stravenky, vstup na představení a náklady na kurs.

Účastníkům přehlídky je za 100,- Kčs poskytován nocleh a stravenky. Při přehlídce vychází denně Zpravodaj (5 čísel). Programová brožura nevyšla.

Program 31. ŠP:

JUMPING HAMADA Pardubice: Tancuj, když ve větru zní zvonek
BĚŽNÁ HLAVA Praha: Budte vítán, Montagu

DIVADLO DŮVĚRY Praha: Automatické postavy č. 2

DIVIDÝLKO Slaný: Na jedné lodi

ALTERNATIVNÍ SCÉNA POHYBOVÉHO DIVADLA Praha: Performance č. 8

(č. 10 bylo na JH)

JEN TAK Karlovy Vary: Amorem střelení aneb všechno vyjde najevo

(bude na JH)

DEKADENTNÍ DIVADLO BERUŠKA Hranice: Lesíček

ČMUKAŘI Modříšice: Léčba neklidem (bylo vysláno z Loutkářské Chrudimi na JH)

Semináře:

A - Práce s textem (Jaroslava Šiktancová)

B - Pohybové zaměření (Igor Samotný)

Luděk Richter

ASUT

ASUT neboli armádní soutěž umělecké tvořivosti býval (minulý čas používám proto, že současnou situaci na vlastní kůži neznám) býval pro člověka postiženého akutní „vojnu“ jednou z mála příležitostí 1 - 2 roky aktivně kulturně žít. Arci!, mělo to své zvláštnosti: tak např. býval rozkazem zaměřen ke 3 - 4 příležitostem a tak asi pochopíte mou bezradnost z roku 1977 zda dedikovat Markétu Lazarovou k narozeninám Klementa Gottwalda, ke sjezdu SSM či k VŘSR. Od té doby se jistě leccos změnilo, když se po vojenských kulturních cvičištích mohou prohnát Tolstého koně i Amorem střelení - jak vyplývá z přiloženého dopisu Správy kultury FMO:

Ve dnech 16.-21. června 1992 uskutečnila správa kultury FMO spolu s Velitelstvím letectva a PVO a Městským úřadem Bechyně XXI. ročník celooarmádního festivalu divadelních a slovesných oborů - ASUT Bechyně 1992.

Vojenské a civilní veřejnosti se v průběhu tří soutěžních dnů představilo 10 amatérských souborů, 9 recitátorů, 5 kolektivů malých divadelních forem a 6 vystoupení ve volné kategorii přehlídky.

Na základě doporučení armádní divadelní sekce byla v průběhu festivalu uplatněna řada nových přístupů, z nichž většina se osvědčila a přispěla k dobré úrovni přehlídky. Jedná se především o účast hostů, civilních amatérských souborů, které festival zahajovaly a končily. Jestliže soubor z Karlových Varů přispěl k optimistické a radostné atmosféře zahájení, pak soubor z Partizánského přinesl na závěr nevšední zážitek specifické poetiky vyspělého amatérského divadla. K nevšedním zážitkům festivalu patřilo nepochybně i studijní představení divadla jednoho herce v inscenaci E. Steinbergera „Ohňový večer“ v podání P. Vaňka. Ke zdařilým akcím lze přičíst i organizování tzv. „živé“ pozvánky na festival, průvodu účastníků festivalu od kulturního domu na bechyňské náměstí v divadelních kostýmech a za doprovodu posádkové hudby Tábora. Těšil se značnému zájmu obyvatel města a v této tradici chceme pokračovat.

Vojenské amatérské divadelní kolektivy, ale i další sólisté a soubory prokázaly ve své naprosté většině vysokou uměleckou úroveň předvedených vystoupení. O ní m. j. vypovídá i fakt, že dvě účastnice soutěže v uměleckém přednesu J. Zechmeisterová z VVPŠ Bratislava a H. Říhová z Písku odjely dne 20. 6. reprezentovat armádu na Wolkrův Prostějov. Divadelnímu souboru Armády VVTS Liptovský Mikuláš s inscenací hry L.N. Tolstého „Příběh koně“ se dostalo pozvání k účasti na letošním ročníku Jiráskova Hronova (více jak 25 let armádní soubor takového pozvání neobdržel). Úspěšně si ale počínaly i další soubory: Netrdlo z Vyškova, Balvan a Kamene z VVPŠ Bratislava, M. T. divadlo a Moravskotřebovští fechtýři z VG Moravská Třebová, dvojice Hrabů - Pokorný z Mošnova a řada dalších. Nad rámec každodenních seminářů s odbornými porotami, jejichž práce pod vedením p. Pally a p. Hladkého patřila rovněž ke kladům festivalu, se uskutečnila dílna jevištního pohybu, kterou vedl p. Martinec z Českých Budějovic, odborný seminář recitátorů pod vedením doc. Jůzla a diskuse vedené panem Fr. Zborníkem, režisérem souboru Šupina a starostou města Vodňan.

Záměry a ujištění o snaze a ohotě udělat vše pro zachování festivalu v Bechyni po loňských diskusích, potvrzoval aktivním a iniciativním přístupem jak v období příprav, tak v průběhu festivalu pan místostarosta Městského úřadu Bechyně Bohumil Novotný. Pro další úspěšné pokračování tradice celooarmádního festivalu v městě Bechyni vytvořil XXI. ročník oboustranné velmi dobré předpoklady.

POSTESKNUTI

Začátky divadelníků, ať už amatérských nebo profesionálních byly vždy v minulosti těžké. O tom pravděpodobně ví i vedení středního odborného učiliště textilního, kde sídlí Klub mladých divadelníků a snaží se tuto tradici udržovat. Za pouhých 40 Kčs za nocleh si můžete užít studené sprchy - topič má dovolenou. Místo toaletního papíru můžete používat větviček z blízkého lesa. Pokud by se snad někdo z lektorů, či seminářistů potřeboval oholit elektrickým strojkem, či vyfénovat si unavenou hlavu, nemůže. Zásuvky na pokojích jsou z bezpečnostních nebo snad z úsporných důvodů bez proudu. V postelích se pravděpodobně před naším příjezdem strhla velká molí bitva. Poražení leží po dekách a polštářích s pokřivenými hnáty. Špína, prach, otlučené stěny, zkrátka prostředí jako stvořené pro rozvoj estetického citění mladé generace. Vůbec nemám v úmyslu si stěžovat. Cením si přístupu pracovníků středního odborného učiliště, jsem rád, že se mohu sprchovat ve studené vodě ve tmě ještě s dalšími mládenci, je to přece tak inspirativní. Zárovku vyměnit nelze, paní vrátná ji nemá, pan údržbář ji sice má, ale má dovolenou. Paní uklízečka má dovolenou, pan ředitel má dovolenou... Inu je čas dovolených. Děti, které sem přijely pracovat mají prázdniny a také „dovolenou“. Pobyt každého z nich stojí 360 Kčs, a tak se ptám: „Není to příliš mnoho za těchto podmínek?“ Odpovím si: „Není!“ Jsem pevně přesvědčen, že část výtěžku z této akce (cca 18 000 Kčs) bude věnována pro sbírku na záchranu Jiráskova divadla. V tom případě patří za to vedení učiliště díky všem přátel divadla.

Vladimír Chajda Procházka

Výstava přeci jenom nebude

S konečnou platností demontujeme příslib putovní výstavy kostýmů J. Říhové - Kováčové, která podle nejnovějších informací prošla územím Turecka bez větších obtíží, ale ztratila se pro změnu v Bulharsku. Omlouváme se a budeme se raději těšit na nějakou jinou výstavu.

BL

Vydává organizační štáb

62. Jiráskova Hronova

Šéfredaktor:

Luděk Richter

Redaktoři:

Lenka Preňková

Zora Vondráčková

Petr Lébl

Pavel Němeček

Technický redaktor: Marek Zhibo

Tisk: Grafické závody Hronov, s. r. o.

Cena: 2 Kčs



PRODEJNA

elektro & kovo

Aleš Hrnčír

Jiráskova 205, 549 31 Hronov